

ANIČKA HRÍBIKOVÁ

Moje písáčky

Púpavy odkvitli, tráva vyše kolien, práve kvitnú zvončky, králiky a všakovaké trávy. Vlní sa to všetko v rytme prehánajúceho sa vetra. Akoby povedali stará mať: „Načím treba pokosiť.“ Prvé kosenie záhrady v roku a prvé hrabanie sena. Ešte sa to potom bude v lete aspoň raz opakovať.

Jááááááááj, Bože, čo sme sa len nahrabali, keď sme boli malé deti. Celé leto v znamení hrabania. Starí rodičia mali tak tri či štyri záhumienky a keď sa začalo s hrabaním v júni, končilo sa až niekedy v septembri. Raz sme boli v Ponikách, raz v Čeríne, potom na Závade a potom zase v Čačíne. A potom druhé kolo od začiatku.

Seno a hrabanie sa skloňovalo v každej vete:

Najprv pokosiť - starý otec chodil už zavčas rána - o dákej štvrtej, aby sa mu dobre kosilo, kým slnko nezačne páliť. A keď to nestačilo, tak potom zase až navečer, keď slnko zapadalo a kým komáre veľmi neštípali.

Potom sa pokosená tráva rozhodila po celej záhrade. Pred obedom sa tráva obracala, ak sa dalo, tak aj poobede a po večer hybaj zhrabávať a skladať do petrencov.

Na druhý deň ráno sa rozhadzovalo, ale až keď rosa trochu obschla, aby sa na mokrá kosienok nekládlo. A potom zase obrátiť a ešte raz a opäť robiť kopence už o niečo väčšie, lebo už trochu obschlo a šušťalo pod hrablami.

„A mohlo by ešte dnes vydržať, nech neprší, aby sme to už večer zhrabali,“ zakričala

suseda cez plot. „Aj to vaše už budete brať, či...?“ „Hádam aj hej, keď Jano príde z roboty,“ odpovedala moja starká.

To tak na tretí deň, ak bolo dobré počasie a veru nepršalo, ženy zhrabávali seno do širokých radov, z ktorých chlapi kládli veľké kopy a potom ich odnášali na drevených koloch alebo vozíkoch do humna na pôjd. Alebo sa seno zväzovalo do plachiet a tak sa odvážalo. Ženy zhrabali celý kosienok do posledného stebielka. Horúčava, pichľavé seno a lietajúce kúsočky uschnutej trávy navôkol - tak si to pamätám. A kopec potu a trpezlivosti.

Kým sme boli malé deti, do takých 6 rokov, tak sme len pobehovali sem a tam po lúke a starká nás napomínala: „Nebahajte po pokosenej trávě, umliaždite ju!“ Alebo sme sa váľali po petrencoch, keď ich úhľadne ukladali po kosienku.

Neskôr sme vyfasovali prvé hrable, menšie ako tie dospelácke, ale už sme sa mohli aj my začleniť medzi hrabáčky a prehadzovať trochu neohrabane kôpky trávy sem a tam - z jednej strany na druhú v jednotlivých radkoch alebo zahrabávať kosienok, aby neostalo nič na ňom. A celkom mi to dalo zabráť.

„Ndrž tie hrable tak silno, budeš mať pluzgiere na palcoch!“ varovala ma starká. A veru som ich mala. Každý rok som hrabala s obviazanými palcami. No a čo? Bola som šťastná, že môžem prispieť k tomuto celoletnému rituálu hrabania sena.

Keď sme chodili hrabať do vedľajšej dediny, boli sme celý deň na lúkach. Starká nabalila plachtu na sedenie (na čo deka?), zobrala niečo pod zub a krčah na vodu (lebo cestou sme si vodu niekde nabrali) a čas medzi jednotlivými hrabaniami a obraciami sme trávili sedením na plachte v tieni stromov a rozprávaním sa o všetkom možnom. Starká spomínala na svoje detstvo, opisovala nám zvyky a tradície z hrabačiek alebo iných domácich prác alebo rozprávala príbehy rôznych ľudí z dediny. Často sa do debaty zapojili iní hrabáči a hrabáčky. Hrabala sa jedna lúka vedľa druhej, len aby niekto nebol neskôr. A deň na lúke ušiel v pohode a v súlade s ňou.

Takto si to pamätám z detstva. Teraz už záhumienky nemáme, zostala len veľká záhrada a tú kosí sused traktorom. No vždy sa teším na tých pár chvíľ hrabania. Vezmem si moje „dospelácke“ hrable, ktoré som zdedila po starých rodičoch a idem otočiť pár radkov sena a zahrabať časť záhrady - zaspomínať, zasnívajúc sa a ponoriť sa do vône uschýnajúcej trávy... aj keď budem mať opäť tie pluzgiere na obidvoch palcoch.

A hrable vždy ukladám zubami dole, lebo inak, že bude pršať... aj to hovorila moja stará mať.

Začali prázdniny. Pre nás sú to prvé prázdniny v tom pravom slova zmysle. Jakub úspešne završil prvý ročník a má prázdniny celé 2 mesiace. Jasne, že sa teší.

Hneď prvý týždeň ho čaká letný tábor na 5 dní vrátane nocovania. Keď sme mu o ňom hovorili pred viac ako mesiacom, povedal: „Chcem tam ísť.“ Žiadne ďalšie prehovárание či vysvetľovanie. Paráda - prvý týždeň sme teda vyriešili - Jakub tábor, Matej škôlka.

V nedeľu pred táborom som Jakuba „vytrápila“ spoluprácou pri balení (aj tak ma počúval na pol ucha, lebo dôležitejšie bolo upratať lego Ninjago podľa jeho detailných predstáv na poličky) a vysvetľovaním, čo všetko bude potrebovať, kedy má aké veci použiť a čo kde nájde v kufri. Veci sme na dobrý tip od kamošky pobalili do samostatných vreciek a označili štítkom, na ktorý si Jakub sám napísal deň, kedy si to oblečie. Jednoducho detailná príprava pre Jakubov prvýkrát mimo domova a mimo rodiny na viac ako jednu noc bez kontaktu na rodičov.

Na druhej strane som veľmi rada, že bude 5 dní v prírode mimo civilizácie s cudzími deťmi a aktivitami, ktoré ja nevymyslím. A trochu zistí, aké to je, keď mama nie je za chrbtom. Keď sa rozhoduje a robí on sám. Som vd'ačná, že bude mať takúto skúsenosť v prostredí, kde sa uznávajú hodnoty dôvery, spolupráce a spolupatričnosti.

Pondelok ráno (Jakub vstával o 4.00 hod.) som ho išla odviezť na tvar miesta - na Králiky. Cestou autom som sa ho opýtala: „Jakubko, ako sa cítiš?“

On odpovedal: „Dobre, ale mám trochu trému.“

Ja mu na to po tých mnohých školeniach a skúsenostiach ohľadne emócií a ich prežívaní: „Ja mám asi väčšiu trému ako ty - hlavne z tejto cesty, po ktorej idem prvýkrát. Je to v poriadku, Jakubko. “

A potom prišiel ten dobrý pocit. Moje dieťa mi povie svoje pocity a čo je omnoho dôležitejšie, ja mu ich nepopieram, ale sama mu priznám, že aj ja sa tak cítim a možno aj horšie. To je krásny súzvuk.

Som hrdá na seba, že ma moje súčasné nastavenie vedie týmto smerom a som hrdá na Jakuba, že je úprimný a povie svoje pocity ako celkom bežnú informáciu o počasí. Ja som svojim rodičom nedokázala povedať, čokoľvek som cítila dlhé roky. Viem, že cesta, ktorou sa vyvíja môj vzťah s deťmi, je tá pravá a sme proste partáci. A keby bolo čokoľvek zložitejšie ako „len“ prvotný ostych z neznámeho, Jakub mi to povie.

Kolko rokov však trvalo, kým ja sama som prišla na túto cestu - nepopierať svoje emócie a emócie druhých, uznať ich, nehodnotiť, neposudzovať. Kolko kníh o emóciách mám načítaných a kolko školení o emočnej inteligencii a asertivite mám absolvovaných. Často som mala pocit, že to platí len pre „biznis“ svet a do súkromného života to vôbec nepatrí. Ako veľmi som sa mýlila. Ten môj rodinný svet je prvý, kde majú tieto školenia, tréningy a odborné knihy ten pravý význam.

Práve je stred tábora. Tu a tam sa prichytím pri myšlienke, čo asi robí Jakub práve teraz. No hneď ju zaženiem, že si to určite užíva. Aj tak sa to neskôr dozviem.

Ale to už bude Jakubov pohľad. Rozhodol sa písať prvý cestovateľský denník. Určite mu pomôžem, aby som jeho pocity lepšie zachytila a vedela sa do nich vžiť. A potom podať ďalej v mojej ďalšej životnej lekcii.

O AUTORKE:

AKTÍVNA,
NIEKEDY ULETENÁ,
INŠPIRATÍVNA, ČASTO NÁROČNÁ,
KOMUNIKATÍVNA ANNA

Anička Hrubá Kováčiková

Poničianka alebo Čerinčianka?

Ekonomka, personalistka, marketérka či lektorka?

Manželka alebo priateľka?

Matka alebo sprievodkyňa?

Rozumná alebo emotívna?

Úspešná alebo spokojná?

Pisateľka alebo pozorovateľka?

O tom všetkom rozmýšľam, že je vo mne a som to JA.

